

[Erik Hansén.]

de sager, vi sjældent beskæftiger os med her i folketinget. Inden for de seneste år har vi næsten hvert år haft denne lovgivning til behandling her i tinget og også gennemført betydelige forbedringer og ændringer. Jeg tænker her på det, der skete i løbet af 1967, 1968 og 1969 og sluttede i 1971, hvor der virkelig skete betydelige forbedringer.

Arbejdsministeren har nævnt spørgsmålet om at få flere midler i arbejderbeskyttelsesfonden. Jeg mindes for ganske nylig, at vi under bearbejdningen i finansudvalget af det nye finanslovsforslag også havde problemet fremme om de midler, som skulle stilles til rådighed for fonden, og jeg er opmærksom på, at der blev stillet betydelige yderligere midler til rådighed for arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Nu er der som oplyst af ministeren nedsat en arbejdsgruppe, som tager sig af disse problemer, miljøet og mange af de ting, som hænger sammen hermed. Men jeg vil dog gerne pege på, at noget af det væsentligste i denne forbindelse nok er ligesom at få det bragt ud og få det bragt ned på gulvet. Andre har været inde på det. Jeg vil gerne nævne den række af tv-udsendelser, som i en periode behandlede arbejderbeskyttelses-spørgsmål, og hvor man havde en figur, som ofte kom galt af sted: hr. Godtnok. Jeg tror, at på langt de fleste, som fulgte disse udsendelser, gjorde netop denne figur et stærkt indtryk med de problemer, han kom ud for. Man forsøgte her at bruge fjernsynet i en ganske bestemt sags tjeneste, at her var noget, der var meget nyttigt. Jeg synes, det var et godt initiativ, som her blev taget.

Af de enkelte problemer, som er rejst i forslaget til folketingsbeslutning, dels i selve teksten og dels i bemærkningerne til forslaget, vil jeg gerne trække én ting frem, nemlig spørgsmålet om forskningen og spørgsmålet om det, der er peget på i punkt 7, nye kemiske midler, materialer, maskiner osv. Vi står meget ofte i erhvervslivet over for det problem, at der kommer nye maskiner ind, der kommer nye produktionsmetoder,

der sker en ændring af de stoffer, som bruges, der kommer andre kemiske sammensætninger frem osv., og jeg tror nok, der her er behov for, at man følger problemerne meget opmærksomt. Der er ikke tale om en fundamental ændring, for man er naturligvis inde på disse ting, men jeg tror, det er væsentligt for trygheden i forbindelse med den stilling, man tager til nye produktionssystemer og nye materialer, at man har en vis sikkerhed for, at der har været en forudgående forskning og bearbejdning af disse stoffer, inden de er gået ind i produktionen. Men i punkt 7 har man stillet det så drastisk op, at man har sagt: disse nye midler og maskiner må ikke tages i anvendelse, inden man har sikkerhed for, at de ikke kan medføre osv. osv. Hvem tør i grunden i så fald træffe beslutning om, at nye maskiner, nye stoffer må tages i anvendelse? Jeg tror, det bliver umådelig svært, for ingen kan jo garantere, at der ikke undervejs kan opstå et eller andet faremoment, som man ikke på forhånd havde haft mulighed for at undersøge til bunds. Men jeg tror, som jeg nævnte her, at forskningen, netop når det drejer sig om disse ting, burde have en vældig fortrinsstilling fremfor måske andre aktiviteter.

En anden ting, som jeg gerne vil trække frem, er tonen i forslaget til folketingsbeslutning. Den virker på mig meget rigoristisk. Her vil jeg give den socialdemokratiske ordfører ret. Jeg tror sådan set ikke, man løser problemet ved at pege på, at nu skal der gennemføres flere bestemmelser, nu skal der udstedes flere cirkulærer, nu skal der sendes mere ud — alle disse bestemmelser, som nok ikke læses, og som det er ganske umuligt at have present. Jeg tror, det er mere væsentligt, om man kan slå på det, som må være det centrale i sikkerhedsbe-stræbelserne, samarbejdet om at undgå de forskellige ulykker. Jeg tror, formålet på en lang række områder fremmes bedre ved at udbygge samarbejdet, ved at gøre opmærksom på problemerne fremfor ved udsendelse af cirkulærer og ved at øge tilsynet, så det måske virker imod hensigten.